

ת"פ 16242/01/22 - בטון המרכז אלטירה בע"מ נגד היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 16242-01-22 בטון המרכז אלטירה בע"מ נ' לאכיפה דיני התכנון ובניה
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
מערכת בטון המרכז אלטירה בע"מ
נגד
משיבה היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה
ב"כ המערכת עו"ד מוחמד סובחי
ב"כ המשיבה עו"ד אמיר ברק

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בכפר-סבא, מפי כב' הש' שרון, שניתנה ביום 26.12.21 בתיק המ"ש 7711-01-21, בה נדחתה בקשת המערכת להארכת מועד להישפט בגין קנס מנהלי בסך 600,000 ₪, שהוטל עליה ביום 18.08.20 לפי חוק העבירות המנהליות, תשמ"ו-1985 ותקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי - תכנון ובניה), תשע"ח-2018, בגין "שימוש אסור בשטח של כ-3,000 מ"ר" שעליו הקימה ומפעילה המערכת ללא היתר מפעל בטון על קרקע חקלאית.
2. פסק דין זה ניתן לאחר דיון, שהתקיים היום, ובו הוסיפו הצדדים על טיעוניהם הכתובים.
3. סעיף 13(ב) לחוק מאפשר לבית המשפט להיעתר לבקשתו של נקנס לקיום משפט, גם אם הוגשה הבקשה באיחור, אם שוכנע שהאיחור בהגשת הבקשה נבע מסיבות שלא היו תלויות במבקש ושמונעו ממנו הגשה במועד, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו.
4. עיקר טענותיה של המערכת סב סביב השאלה, האם הומצאה כדין הודעת הקנס למערכת: זו טוענת, שעד ליום 30.12.20, בו קיבלה בדואר "דרישה לתשלום חוב" מהמרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, לא ידעה כלל כי נקנסה, ובינתיים חלפה ותמה תקופת הזמן שבה היתה שרירה זכותה כחוק להגיש בקשה להישפט או בקשה לביטול הקנס. כך, גם נשללה זכותה לעתור לערכאות ולו לעניין גובה הקנס, וגם נאלצה 'לספוג' את תוספת הריבית וכיו"ב, משתפח סך הקנס ל-900,000 ₪.
5. תחילה, ביום 24.02.21, ניתנה החלטה הדוחה את בקשת המערכת להארכת מועד להישפט. על החלטה זו הוגש ערעור, ובהסכמת הצדדים הושב העניין לבית המשפט קמא, לצורך "בירור עובדתי" שמשמעו גביית עדויותיהם של שלושה שמסרו תצהירים - מר מופיד נאסר ובנו מר עלאא נאסר (בהתאמה, מנכ"ל המערכת בעבר ומנכ"ל המערכת בהווה ובזמן הרלוונטי. המערכת מצויה בבעלות המשפחה); ומר צחי מור, שליח שלטונת המשיבה ביצע בפועל את המסירה של הודעת הקנס [עתפ"ב 44481-03-21, החלטה מיום

[21.03.21]

6. ביום 21.12.21 נערך הדיון בבית המשפט קמא, במהלכו העידו השלושה, וביום 26.12.21 ניתנה החלטתו של בית המשפט, נושא הערעור דנן. ראשית, קבע בית המשפט קביעות עובדתיות ברורות, שנשמכו כיאות על התרשמותו השלילית מעדויותיהם של מופיד ועלאא, ועל התרשמותו החיובית מעדותו של צחי. לא מדובר על התרשמות סתמית, שכן בית המשפט פירט בדקדקנות את הבסיס למסקנותיו ביחס לעדויותיהם של מופיד ועלאא, לנוכח שינויי גרסאות, טענות מופרכות על-פניהן (שלא לומר שקרים), ואופן מתן העדויות. עדותו של צחי זכתה לאמון, ויחד עם מסמכי המסירה שימשה כיסוד עובדתי להחלטה.
7. בית המשפט קמא קבע אפוא, כממצא עובדתי, שביום 03.09.20 מסר צחי את הודעת הקנס לידיו של מופיד, שאף חתם חתימתו והטביע את חותמת המערערת על אישור המסירה. עוד נקבע, על-בסיס עדותו של צחי, כי המסירה בוצעה במשרדה הרשום של המערערת, כשמופיד ישב במשרד. לאחר עיון בפרוטוקול הדיון ובמסמכים, לא מצאתי כל עילה להתערבות בממצאי המהימנות ובעקבותיהם גם לא בקביעות העובדתיות.
8. המצאת הודעת הקנס, במקום עסקה ומשרדה הרשום של המערערת, לעובד בכיר של החברה, שהיה בעבר מנכ"ל (לרבות בתקופה רלוונטית לביצוע חלק מהעבירות, לפי דבריו בהודעתו מיום 07.12.17), ושראה עצמו מוסמך לקבל מסמכים רשמיים ולהטביע חותמתה של המערערת שנמצאה בחזקתו - ממלאת כדבעי את דרישות הדין לעניין המצאת מסמכים, לפי סעיף 35(א) לחוק.
9. משנקבע כך, וכשמדובר בשיהוי של של-ממש מצד המערערת, שדורבנה לפעולה רק משהגיעה דרישה לתשלום חוב, לא מצא בית המשפט קמא נימוק הראוי לבוא במנינם של נימוקים מיוחדים להיעתר לבקשה המאוחרת להישפט. מסקנה זו של בית המשפט תואמת את לשונו ורוחו של החוק, שכן ברי כי מחילה לא-מוצדקת על אי-עמידה במועדים הקבועים בו, תוביל להכשלת מטרותיו לקיצור ולייעול הליכי משפט.
10. אציין, כי המערערת אינה כופרת בהפרות החוק המיוחדות לה, ובקשתה להישפט נוגעת לרצונה להקטין את סך הקנס. לנוכח טיב והיקף ההפרות, ועל-אף גובה הקנס, אינני סבור שדחיית הבקשה להישפט עלולה להוביל לעיוות דין, או שהסיכוי לשינויה של תוצאת ההליך הוא משמעותי.
11. סוף-דבר, הערעור נדחה.
12. עותקי פסק הדין יישלחו לב"כ המלומדים של הצדדים, שהסכימו לכך חלף זימונם.

ניתן היום, ז' סיוון תשפ"ב, 06 יוני 2022, בהעדר הצדדים.